Moord op eenen soldaat. — Een soldaat van een gidseuregiment, die sedert eenigen tijd vermist werd, is in de nabijheid van Hasselt dood aan eenen boom gebonden, teraggevonden. Het geneeshuedig onderzoek heeft deen bestatigen, dat hij van hooger en dorst gestorven is.

(Nadere bijzonderheden).

De *Express* deelt mede dat men bij het kamp gidsen, dat zijne oefeningsperiode in het kamp volbreugt, reeds twee dagen bij het appèl denen soldaat gemist had.

Groot was de ontroering toen eene groep ruiters zijn lijk vonden in den toestand hooger gemeld.

Nederend zag men dadelijk dat de arme soldaat vermoord was, want het lijk droeg verscheidene steken.

Militaire en burgerlijke overheden doen te zamen een onderzoek, doch de uitslagen worden streng geheim gehouden.

Dagwijzer

JAAR ONZES HEEREN JEZUS-CHRISTUS 1901

Maand SEPTEMBER.

(van de HH. Engelen Bewaarders).

15. *Zondag* — 16e zondag na Pinkster. — Feest van den heiligen Naam van Maria. — (3e zondag volle afl. en processie voor het broederschap van den berg Karmel.)

16. *Maandag* — H. Cornelius, paus, en H. Cyprianus, bisschop van Karthago, denzelfden dag gemarteld.

17. *Dinsdag* — H. Lambertus, patroon van het bisdom Luik.

18. *Woensdag* — (Quatertemper, vasten en onthouding.) H. Joseph van Cupertino (10 jaren 10 quar. afslaat voor den stations van Rome, op de Quatertemperdagen van September).

19. *Donderdag* — H. Naterus, leerling van den H. Petrus.

20. *Vrijdag* — (Quatertemper, vigilie van den H. Mattheus). H. Eustachius, romeinsch veldheer.

21. *Zaterdag* — (Quatertemper). H. Mattheus, de publikaan, (volle afslaat voor de voortplanting der Geloofs, de roezenkransen van het H. Land en de gewijde voorwerpen.)

22. *Zondag.* — 17e zondag na Pinkster. — Feest der Zeven Smarten van Maria en Solennitei van den H. Lambertus (volle afslaat, gedurende aanbidding.)

Geestelijke benoemingen.

De Eerw. heeren Dejoie en Vrusch, diakens uit het Semiuarie, zijn professor benoemd te Sint-Quirin (Hoei) en aan de Normaalschool van Sint-Truiden. — De Eerw. heer Bosch is almoezenier benoemd aan de kostschool der Broeders te Völkrich (Gemeeneich) en de Eerw. heer Feyen is almoezenier benoemd te Loeffelt.

Orde der Processie van Kermis

1901.

1 Vaan van den H. Rozenkrans — Zilveren processiekruis.
2 Gemeenteschool der jongens — Vaandel van den H. Joan. Berchmans en andere vaantjes.
3 Groep herderkens — De goede Herder.
4 Grooie blauwe vaan met zilveren kruis voorop.
5 Kleine bruidjes — Het Kindje Jezus van Praag.
6 Vaandel der IIIe Orde — Leden der IIIe Orde (vrouwen) met groep van de H. Elisabeth.
7 Stoet bruidjes met bloemkorven en zinnebeelden: Geloof, Hoop en Liefde.
8 Weeskiederen van het Hospitaal.
9 Groote vaan van de H. Anna.
10 Kindergroep het Kindje Jezus en St-Janneke vergezellend.
11 Groote vaan van het H. Hart — Vaantjes gedragen door bruidjes.
[illegible] tot geene bijzondere Congregatie behoorende.
13 Groep van jongdige Martelaressen.
14 De zondagschool en de Congregatie van jongens met de nieuwe vaan van O. L. V. van Tongeren.
15 H. Aloysius — Aloysiusen.
16 Groep Martelaren.
17 De leden der H. Familie met groote roode vaan en zilveren kruis.
18 Groep der XV Mysteries van den H. Rozenkrans.
19 Congregatie der jufrouwen met het vaandel der Onbevlekte Ontvangenis.
20 Groep engeltjes met Engel Bewaarder — Kronen en lilien aan O. L. V. van Tongeren geschonken.
21 HET GEKROONDE WONDERBEELD VAN O. L. V. VAN TONGEREN.
22 Stoet bruidjes met bloemkorven.
23 De leden van den bond van het H. Hart en het genootschap van St-Vincentius met lantaarnen.
24 De Koninklijke harmonie der Concordia.
25 Het zangkoor.
26 Groote vaan van 't H. Sacrament en wierookkerven gedragen door bruidjes.
27 Koorjongens met lantaarnen en wierookvaten.
28 HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT.
29 Stedelijke overheden.
30 Het biddend volk.

M. GIELEN,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op

Donderdag 19 September,

dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Alliée Verte*, Kiekenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Officiele akten.

De wett-lijke erkenning wordt verleend aan de volgende maatschappijen van Oiderlingen bijstand: *De Lauwerkrans*, gevestigd te Lauw, *Appel voor den dorst*, gevestigd te Rutten; *De vooruitziende Jeugd*, gevestigd te Hasselt; *Zorgen voor morgen*, gevestigd te Exel; *Werkmanskring*, gevestigd, te Stockheim.

Algemeene wedstrijd

De *Moniteur* koodigt de uitslagen al van den algemeenen wedstrijd tusschen de leerlingen der onderwijsgestichten van eersten graad.

Wij bemerken er de volgende onderscheidingen behaald door leerlingen van onderwijsgestichten onzer provincie:

Wedstrijd in Wiskunde. — *Nijverheids- en handelsafdeeling.* — *Tweededer nieuwe humanoria.*

Rorsvorst Emile, leerling van het Atheneum van Hasselt, bekomt 88 punten op 100.

Godsdienstig Nieuws.

Kerk van Wintershoven.

Plechtigheid van het **Feest** van **St-LAMBERTUS,** *op Zondag 22 September.*

De eerste mis om half zeven; de hoogmis om 10 uren. — Na de hoogmis zal de plechtige processie, opgeluisterd door de Fanfare van Cortessem, met het Allerheiligste en de groote Reliquieën uittrekken naar de vermaarde bron van St-Lambertus, alwaar de zegen wordt gegeven.

De geloovige der omliggende parochiën zijn van wege Mgr den Bisschop zaligen verzocht, aan die processie deel te nemen, om door de inspraak der Heiligen van Wintershoven Gods zegen af te smeeken over hunne eigene noodwendigheden en die van ons vaderland.

Den 17 September, *Feest van St LAMBERTUS*, plechtige hoogmis om 9 ure.

Op de andere dagen der Octaaf, de heilige mis om half zeven.

Volle aflaat, toevoegelijk aan de zielen des vagevuurs, te verdienen onder de gewone voorwaarden op een der dagen van de octaaf.

(Leo XIII, 25 Juni 1897).

Ook wordt gedurende de octaaf de Reliquieën des H. Lambertus ter vereering aangeboden.

—

Met genoegen vernemen wij, dat de Hoog Eerw. Heer Kanunnik Warblings van Luik, de plechtige processie met zijne tegenwoordigheid komt opluisteren en dat ook de parochianen van Bommerschoven met hunnen herder in processie naar Wintershoven zullen komen om aan die plechtigheid deel te nemen.

Sterfgevallen.

De E. H. P. TENEY, pastoor te Riempst, sedert 1888, is aldaar godvruchtig overleden den 9 Sept. 1901, in den ouderdom van 56 jaren.

— † —

De begrafenis van den heer

SEBASTIAAN-WILLEM BEAUJEAN,

heeft vrijdag te Loon plaats gehad om 10 1/2 ure, onder eenen grooten toeloop van gewezen Collegas en van vrienden. Vele oud-leerlingen hadden aan hunnen achtbaren rustenden meester eene laatste hulde willen brengen en vergezelden zijne stoffelijke overblijfsels tot op den doodenakker.

De fanfare « St-Cecilia » van Loon, waarvan de betreurde afgestorvene een beschermend lid was, ging met gesluierd vaandel aan 't hoofd van den stoet. Bijna gansch de bevolking der stad en meerdere vreemdelingen der naburige gemeenten woonden godvruchtig den lijkdienst bij. Allen wilden door hunne aanwezigheid de diep bedrukte familie een bewijs van toegenegenheid en deelneming geven zoowel als een laatste teeken van achting aan den overledenen.

Twee lijkredenen werden vóór het graf uitgesproken; de eerste door den heer Jan Grommen, ondervoorzitter der fanfare « St-Cecilia », namens deze maatschappij; de tweede door den heer advokaat H. Henrotay namens de Loonsche afdeeling van het Davidsfonds en het Leesgezelschap, waarvan de heer S. Beaujean een medestichter was.

Ziehier de twee lijkredenen:

—

Lijkrede van M. J. Grommen.

DAMEN, HEEREN,

Eene droeve plicht is mij heden opgedragen door den bord van dit graf. In naam der katholieke fanfaremaatschappij « St-Cecilia », kom ik een laatsten vaarwel zeggen bij de stoffelijke overblijfselen van wijlen den heer Sebastiaan Beaujean, rustend hoofdonderwijzer, die als trouw lid en wijze raadsman steeds aanspraak had en zal hebben op onze vriendschap en erkentenis.

Het valt hier niet in mijne taak UEd. de beschrijving zijner verdienstelijke hoedanigheden weder te geven, mijne krachten zouden er te kort bij schieten, en zulks ware teevens overbodig.

Hetgeen ik U alleen wil herinneren is den ijver die hij onze fanfaremaatschappij steeds toedroeg.

Was hij voor ieder een trouwe vriend, een gezellig makker, voor haar was hij een ijverig lid, een onvermoeiden werker en steunstok. Hoe menigmaal hebben wij zijn bezoeksterd woord in onzen kring bewonderd, en dan zelfs als het lichaam uitgeput was, door eene opoffering van bijna 35 jaren aan de sindere jeugd, dan nog bleven hart en ziel bereid om ons aan te wakkeren tot den goeden strijd.

Niet alleenlijk moedigde hij ons aan door woorden maar ook door daden: getuige het schoone speeltuig dat hij ons eertijdsgeschenkt gaf, gifte die steeds de beste herinnering bij ons zal sulaten.

Mag ik hem roemen als trouw lid en wijze raadsman voor onze maatschappij, dat het mij ook geoorloofd weze een zijner karakterschetsen aan te halen: Gold het, eer te bewijzen aan een zijner medebeurgers, zijdens het vieren van jubile's, gouden of diamanten bruiloften, steeds stond de dierbare overledene op de bres, en met den onverpoosden iever werkte hij tot het welgelukken van het feest.

En wij, wij staan thans hier voor dit gapend graf, dat binnen eenige oogenblikken het stoffelijk overblijfsel van dien trouwen vriend zal gaan inswelgen.

De onverbiddelijke dood heeft haar werk volbracht. Doch, terwijl uw lichaam hier zal rusten op den stillen doodenakker, onder de schaduw van het kruis, zullen onze gebeden en de betuigingen onzer vriendschap en erkentenis wuw zie! vergezellen voor den troon des Allerhoogsten.

Vriend Sebastiaan, gij hebt den strijd gestreden, rust nu uit in den schoonen hemel. Daar ons scheiden niet voor eeuwig is, zeg ik U: tot wederziens!...

* * *

Lijkrede van M. H. Henrotay.

Hij draagt zijne beloning bij zich mede en houdt in zijne handen de vergelding zijner werken. (Isaias, XL, 10).

DAMEN, HEEREN,

Allen nog zijn wij onder den invloed der droevige ontroering, bij ons verwekt door de schielijke dood van onzen betreurden stadsgenoot en vriend Beaujean.

De wreede slag die zijne familie treft, weerklinkt in onze gemoederen.

Ook is het met het hart vol rouw dat ik hier — in eigen naam zoowel als namens de leden van het Loonsch leesgezelschap en van de Loonsche afdeeling van het Davidsfonds — den treurigen plicht vervul eenen laatsten vaarwelgroet te brengen aan onzen steeds zoo vromen makker.

Sebastiaan-Willem Beaujean was een kind van Loon. Hij werd geboren den 16 Juni 1837. Na eenige maanden als korporaal in het eerste linieregiment van het Belgisch leger het land gediend te hebben, trok hij, schier 21 jaren oud, naar de Staats-Normaalschool van Lier. Drie jaren later verwierf hij er het diploma van onderwijzer.

Tijdens aanhoudende tijd en zijn open geest hadden de aandacht zijner meesters getroffen en hen zoo gunstig ten zijnen opzichte gestemd dat zij erin gelukten hem 4 dagen na zijn eindexamen te doen benoemen als hulponderwijzer in de gemeente Lanaeken. Aldaar verbleef hij slechts tot November van het volgend jaar.

Hoe menigmaal heeft hij ons in zijne laatste jaren met voorliefde gesproken over de gelukkige uren welke zijne jeugdige en begeesterde ziel daar genoot!

Doch de stoffelijke noodwendigheden van den levenstrijd hadden hem weldra verplicht naar hooger gewin te dingen en hij had op het einde van 1864 de plaats van hulponderwijzer gevraagd in *St-Pieters-Jette*, die beter bezoldigd was.

Op 26 November werd hij aldaar in die hoedanigheid benoemd met de eenparigheid der zeven leden van den gemeenteraad. Deze toegenegenheid, die hem bij zijne intrede begroette, wist hij te behouden in zijnen ondergeschikten rang gedurende de 25 maanden die hij in deze gemeente doorbracht.

Met ouverwagden wil legde hij zich toe aan de opvoeding der jeugd.

Haar zijne grondige kennissen, zijne meer dan gewone begaafdheden, het ernstig besef zijner eigene waarde meer nog dan de zucht naar verbetering van zijnen toestand, doden hem steeds naar een uitgebreider terrein trachten, alwaar hij aan den wetenschappelijken schat die hij in zijne borst opgestapeld voelde, eene wijdere uitspatting zou verleenen.

De plaats van hoofdonderwijzer kwam op het einde van 1864 open te *Pepinghen*. Onze betreurde vriend, vroeg en bekwam die functie op 28 December van gemeld jaar.

De bevolking van St-Pieters-Jette zag hem met spijt uit haar midden vertrekken en de gemeenteraad dezer plaats deed de openbare uitdrukking zijner droefheid aanteekenen in het proces verbaal zijner zitting van 19 Januari 1865. Het is in die officiele boeken dat wij dit onloochenbaar bewijs van achting gevonden hebben: Die zelfde lofbetuigingen zullen hem voortaan overal vergezellen en zijne loopbaan kenmerken. Alzoo heb ik in zijne papieren de belangrijke proef daarvan opgedaan: Ik bedoel een geteekenschrift, hem op 26 April 1884 afgeleverd om te overhandigen aan den heer hoofdinspecteur van het lager onderwijs in Hasselt: « Nous attestons et nous certifions que Mr Beaujean, depuis huit ans qu'il remplit ses fonctions en cette commune, a toujours fait preuve de zèle, de tact, et de sollicitude pour ses élèves; que c'est grâce à son énergie, à sa méthode, à sa vie privée sans tache que nous pouvons encore disputer le terrain à l'enseignement libre et nous proclamons qu'il a bien mérité de Loon. »

Dit stuk is ondertekend door den burgemeester Joris Claes, door de twee schepenen Livinus Copis en Josef Vreven, door de raadsheeren Adolf Lox en Lambert Billen en is bekleed met den zegel der gemeente.

Bergelijke bewijzen ontving hij ook meer dan eens, van wege de inspectie. Tot staving wil ik u dit alleen mededeelen, hem toegezonden op 30 April 1876 door den heer Arnould Briesen, Inspecteur, van het lager onderwijs: « Ik ondergeteekende, opziener van het lager onderwijs te Hal, verklaar dat de heer Beaujean, onderwijzer te Pepinghen, zich immer van zijn ambt gekweten heeft tot voldoening der inspectie en dat zijne leerlingen gestadige overwinningen behaald hebben in de verscheidene wedstrijden die plaats gehad hebben.

Ik aanzie den heer Beaujean als een ijverrolle, verkieselle en bekwame onderwijzer. »

Zij die weten, Dames en Heeren, met welke omzichtigheid en zuinigheid de inspectie zelfs verdienste bij uitdeeli, zullen de echte waarde begrijpen van dergelijk schrift.

En tot welk einde had hij dit bewijs aan zijne overheid gevraagd?

Om hier, in zijne geboortestad, te kunnen meedingen als kandidaat voor de plaats van hoofdonderwijzer.

De heer Hubert Peeters, ridder van het Leopolds-Orde, die te Loon de ambten van gemeente secretaris en van hoofdonderwijzer gelijktijdig vervulde, was godvruchtig in de Heer ontslapen den 30 December 1875, in den gezegenden ouderdom van 80 jaren. Gedurende bijna twee derden eeuw, had hij de opvoedende geslachten van Loon onderwezen en met de bevolking alle heil en leed gedeeld. Deze verdienstige man moest vervangen worden.

Sebastiaan Beaujean zond zijneaanvraag naar het stadsbestuur en in de maand Mei 1876 zag hij zijnen wensch volbracht.

Bij kwam dan hier de plaats bekleeden van zijnen goeden ouden meester Peeters die, als door een voorgevoel van zijnen roep getroffen, hem reeds in zijne kinderjaren — toen hij hem nog onder zijne leerlingen telde — als monitor of onderrichter over de lagere klassen aangesteld had.

Aan het uitoefenen zijner staatsplichten wijdde hij na al zijne stonden, al zijne krachten!

En dat ging zoo tot in 1899, toen hij zich gedwongen zag zijn ontslag te geven en zijne rechten op zijn pensioen te doen gelden.

De heer minister Schollaert liet hem op 15 Juli van genoemd jaar weten dat zijn aanbod van ontslag aanvaard was.

Wat hij als hoofdonderwijzer van Loon goderende deze twintig jaren volbracht heeft zal ik niet herhalen: het waren twintig jaren van zelfopoffering en van onvermoeiden ijver: twintig jaar van verkleefsheid aan de onderwijs-inrichtingen en aan de opvoeding der kem toevertrouwde jeugd.

Die taak heeft hij overvloed met de zorgvuldigste kommernis vervuld. Hij spaarde noch zijne gezondheid noch zijne rust als het den dienst gold dier jongere geslachten. Ook genoot hij toenmaals het vertrouwen der geestelijke- en wereldlijke schoolverheden, zoowel als die der ouders.

Indien de dankbaarheid eene aardsche deugd was, zij zoudt hier — bij deze lijkbaar — vele zijner oudleerlingen, heden welgesteldste ambtenaars — bemerken die enkel aan de lessen van onzen betreurden vriend kunne loopbaan te wijten hebben!

Beaujean heeft ook lastige uren beleefd, bijzonder onder en door de schouwen van 1879. Zoo als vele anderen zijner kollegas werd hij aldaar door de omstandigheden meegesleept en, meer uit een overdreven plichtbesef als uit gehaime neiging of uit overtuiging, bevond hij zich eenskdags in geschil met de geestelijkheid zijner parochie, met dewelke hij tot dan toe vriendelijk was omgegaan. Maar niet zoo gauw had eene nieuwe wet het onderwijs wederom vrijelijk gegeven of het geloof zijner jonge jaren, de leer der katholieke kerk kwam wederom boven. Gedurende de achtien laatste jaren van zijn leven en tot zijnen laatsten stond hij die leer openlijk en in alle gelegenheden beleden. Velen die nu zijne stoffelijke overblijfsels omringen kunnen daarover getuigenis geven. Ook had hij de achting der geestelijkheid van Loon en omliggende verworven en telde hij menig priester onder zijne verkleefste vrienden.

Beaujean was eenvoudig in zijne omgang, openhartig en vrolijk van inhoud, doch hij was uitermate gevoelig. Daar hij nimmer trachtte zich aan anderen op te dringen zoo bestreed hij ook met kracht alle onverdraagzaamheid en vooroordeel.

Hij had een hoog gedacht van de voorrechten der wetenschap en der geleerden. Hij, gewoonlijk kalm en zachtmoedig, toonde zich drifig zoodra iemand er het aut of de verdienden roem van dierf betwisten. Men denke niet dat hij zulks deed om zijne eigene gelerdheid te doen schatten of aan den dag te leggen, zijn doel was verheven en strekte daarheen dat hij de waarheid, de zuivere wetenschappelijke waarheid zocht en dat hij haar met onderlinge medehulp poogde te ontdekken. Al verdedigde hij zijne meening zonder buigen of plooien, toch steeds was hij kiesch en bileefd in zijne tegenwerpingen. Men gevoelde dat zijne denkwijze het gevolg was van lange overwegingen, van hardnekkig en aanhoudend onderzoek en men er te kort bij schieten, en zulks ware teevens overbodig.

Hetgeen ik U alleen wil herinneren is den ijver die hij onze fanfaremaatschappij steeds toedroeg.

Was hij voor ieder een trouwe vriend, een gezellig makker, voor haar was hij een ijverig lid, een onvermoeiden werker en steunstok. Hoe menigmaal hebben wij zijn bezoeksterd woord in onzen kring bewonderd, en dan zelfs als het lichaam uitgeput was, door eene opoffering van bijna 35 jaren aan de sindere jeugd, dan nog bleven hart en ziel bereid om ons aan te wakkeren tot den goeden strijd.

Niet alleenlijk moedigde hij ons aan door woorden maar ook door daden: getuige het schoone speeltuig dat hij ons eertijdsgeschenkt gaf, gifte die steeds de beste herinnering bij ons zal sulaten.

Mag ik hem roemen als trouw lid en wijze raadsman voor onze maatschappij, dat het mij ook geoorloofd weze een zijner karakterschetsen aan te halen: Gold het, eer te bewijzen aan een zijner medeburgers, zijdens het vieren van jubile's, gouden of diamanten bruiloften, steeds stond de dierbare overledene op de bres, en met den onverpoosden iever werkte hij tot het welgelukken van het feest.

En wij, wij staan thans hier voor dit gapend graf, dat binnen eenige oogenblikken het stoffelijk overblijfsel van dien trouwen vriend zal gaan inswelgen.

De onverbiddelijke dood heeft haar werk volbracht. Doch, terwijl uw lichaam hier zal rusten op den stillen doodenakker, onder de schaduw van het kruis, zullen onze gebeden en de betuigingen onzer vriendschap en erkentenis wuw zie! vergezellen voor den troon des Allerhoogsten.

Vriend Sebastiaan, gij hebt den strijd gestreden, rust nu uit in den schoonen hemel. Daar ons scheiden niet voor eeuwig is, zeg ik U: tot wederziens!...

* * *

Lijkrede van M. H. Henrotay.

Hij draagt zijne beloning bij zich mede en houdt in zijne handen de vergelding zijner werken. (Isaias, XL, 10).

DAMEN, HEEREN,

Allen nog zijn wij onder den invloed der droevige ontroering, bij ons verwekt door de schielijke dood van onzen betreurden stadsgenoot en vriend Beaujean.

De wreede slag die zijne familie treft, weerklinkt in onze gemoederen.

Ook is het met het hart vol rouw dat ik hier — in eigen naam zoowel als namens de leden van het Loonsch leesgezelschap en van de Loonsche afdeeling van het Davidsfonds — den treurigen plicht vervul eenen laatsten vaarwelgroet te brengen aan onzen steeds zoo vromen makker.

Sebastiaan-Willem Beaujean was een kind van Loon. Hij werd geboren den 16 Juni 1837. Na eenige maanden als korporaal in het eerste linieregiment van het Belgisch leger het land gediend te hebben, trok hij, schier 21 jaren oud, naar de Staats-Normaalschool van Lier. Drie jaren later verwierf hij er het diploma van onderwijzer.

Tijdens aanhoudende tijd en zijn open geest hadden de aandacht zijner meesters getroffen en hen zoo gunstig ten zijnen opzichte gestemd dat zij erin gelukten hem 4 dagen na zijn eindexamen te doen benoemen als hulponderwijzer in de gemeente Lanaeken. Aldaar verbleef hij slechts tot November van het volgend jaar.

Hoe menigmaal heeft hij ons in zijne laatste jaren met voorliefde gesproken over de gelukkige uren welke zijne jeugdige en begeesterde ziel daar genoot!

Doch de stoffelijke noodwendigheden van den levenstrijd hadden hem weldra verplicht naar hooger gewin te dingen en hij had op het einde van 1864 de plaats van hulponderwijzer gevraagd in *St-Pieters-Jette*, die beter bezoldigd was.

Op 26 November werd hij aldaar in die hoedanigheid benoemd met de eenparigheid der zeven leden van den gemeenteraad. Deze toegenegenheid, die hem bij zijne intrede begroette, wist hij te behouden in zijnen ondergeschikten rang gedurende de 25 maanden die hij in deze gemeente doorbracht.

Met ouverwagden wil legde hij zich toe aan de opvoeding der jeugd.

Haar zijne grondige kennissen, zijne meer dan gewone begaafdheden, het ernstig besef zijner eigene waarde meer nog dan de zucht naar verbetering van zijnen toestand, doden hem steeds naar een uitgebreider terrein trachten, alwaar hij aan den wetenschappelijken schat die hij in zijne borst opgestapeld voelde, eene wijdere uitspatting zou verleenen.

De plaats van hoofdonderwijzer kwam op het einde van 1864 open te *Pepinghen*. Onze betreurde vriend, vroeg en bekwam die functie op 28 December van gemeld jaar.

De bevolking van St-Pieters-Jette zag hem met spijt uit haar midden vertrekken en de gemeenteraad dezer plaats deed de openbare uitdrukking zijner droefheid aanteekenen in het proces verbaal zijner zitting van 19 Januari 1865. Het is in die officiele boeken dat wij dit onloochenbaar bewijs van achting gevonden hebben: Die zelfde lofbetuigingen zullen hem voortaan overal vergezellen en zijne loopbaan kenmerken. Alzoo heb ik in zijne papieren de belangrijke proef daarvan opgedaan: Ik bedoel een geteekenschrift, hem op 26 April 1884 afgeleverd om te overhandigen aan den heer hoofdinspecteur van het lager onderwijs in Hasselt: « Nous attestons et nous certifions que Mr Beaujean, depuis huit ans qu'il remplit ses fonctions en cette commune, a toujours fait preuve de zèle, de tact, et de sollicitude pour ses élèves; que c'est grâce à son énergie, à sa méthode, à sa vie privée sans tache que nous pouvons encore disputer le terrain à l'enseignement libre et nous proclamons qu'il a bien mérité de Loon. »

Dit stuk is ondertekend door den burgemeester Joris Claes, door de twee schepenen Livinus Copis en Josef Vreven, door de raadsheeren Adolf Lox en Lambert Billen en is bekleed met den zegel der gemeente.

Bergelijke bewijzen ontving hij ook meer dan eens, van wege de inspectie. Tot staving wil ik u dit alleen mededeelen, hem toegezonden op 30 April 1876 door den heer Arnould Briesen, Inspecteur, van het lager onderwijs: « Ik ondergeteekende, opziener van het lager onderwijs te Hal, verklaar dat de heer Beaujean, onderwijzer te Pepinghen, zich immer van zijn ambt gekweten heeft tot voldoening der inspectie en dat zijne leerlingen gestadige overwinningen behaald hebben in de verscheidene wedstrijden die plaats gehad hebben.

Ik aanzie den heer Beaujean als een ijverrolle, verkieselle en bekwame onderwijzer. »

Zij die weten, Dames en Heeren, met welke omzichtigheid en zuinigheid de inspectie zelfs verdienste bij uitdeeli, zullen de echte waarde begrijpen van dergelijk schrift.

En tot welk einde had hij dit bewijs aan zijne overheid gevraagd?

Om hier, in zijne geboortestad, te kunnen meedingen als kandidaat voor de plaats van hoofdonderwijzer.

De heer Hubert Peeters, ridder van het Leopolds-Orde, die te Loon de ambten van gemeente secretaris en van hoofdonderwijzer gelijktijdig vervulde, was godvruchtig in de Heer ontslapen den 30 December 1875, in den gezegenden ouderdom van 80 jaren. Gedurende bijna twee derden eeuw, had hij de opvoedende geslachten van Loon onderwezen en met de bevolking alle heil en leed gedeeld. Deze verdienstige man moest vervangen worden.

Sebastiaan Beaujean zond zijneaanvraag naar het stadsbestuur en in de maand Mei 1876 zag hij zijnen wensch volbracht.

Bij kwam dan hier de plaats bekleeden van zijnen goeden ouden meester Peeters die, als door een voorgevoel van zijnen roep getroffen, hem reeds in zijne kinderjaren — toen hij hem nog onder zijne leerlingen telde — als monitor of onderrichter over de lagere klassen aangesteld had.

Aan het uitoefenen zijner staatsplichten wijdde hij na al zijne stonden, al zijne krachten!

En dat ging zoo tot in 1899, toen hij zich gedwongen zag zijn ontslag te geven en zijne rechten op zijn pensioen te doen gelden.

De heer minister Schollaert liet hem op 15 Juli van genoemd jaar weten dat zijn aanbod van ontslag aanvaard was.

Wat hij als hoofdonderwijzer van Loon goderende deze twintig jaren volbracht heeft zal ik niet herhalen: het waren twintig jaren van zelfopoffering en van onvermoeiden ijver: twintig jaar van verkleefsheid aan de onderwijs-inrichtingen en aan de opvoeding der kem toevertrouwde jeugd.

Die taak heeft hij overvloed met de zorgvuldigste kommernis vervuld. Hij spaarde noch zijne gezondheid noch zijne rust als het den dienst gold dier jongere geslachten. Ook genoot hij toenmaals het vertrouwen der geestelijke- en wereldlijke schoolverheden, zoowel als die der ouders.

Indien de dankbaarheid eene aardsche deugd was, zij zoudt hier — bij deze lijkbaar — vele zijner oudleerlingen, heden welgesteldste ambtenaars — bemerken die enkel aan de lessen van onzen betreurden vriend kunne loopbaan te wijten hebben!

Beaujean heeft ook lastige uren beleefd, bijzonder onder en door de schouwen van 1879. Zoo als vele anderen zijner kollegas werd hij aldaar door de omstandigheden meegesleept en, meer uit een overdreven plichtbesef als uit gehaime neiging of uit overtuiging, bevond hij zich eenskdags in geschil met de geestelijkheid zijner parochie, met dewelke hij tot dan toe vriendelijk was omgegaan. Maar niet zoo gauw had eene nieuwe wet het onderwijs wederom vrijelijk gegeven of het geloof zijner jonge jaren, de leer der katholieke kerk kwam wederom boven. Gedurende de achtien laatste jaren van zijn leven en tot zijnen laatsten stond hij die leer openlijk en in alle gelegenheden beleden. Velen die nu zijne stoffelijke overblijfsels omringen kunnen daarover getuigenis geven. Ook had hij de achting der geestelijkheid van Loon en omliggende verworven en telde hij menig priester onder zijne verkleefste vrienden.

Beaujean was eenvoudig in zijne omgang, openhartig en vrolijk van inhoud, doch hij was uitermate gevoelig. Daar hij nimmer trachtte zich aan anderen op te dringen zoo bestreed hij ook met kracht alle onverdraagzaamheid en vooroordeel.

Hij had een hoog gedacht van de voorrechten der wetenschap en der geleerden. Hij, gewoonlijk kalm en zachtmoedig, toonde zich drifig zoodra iemand er het aut of de verdienden roem van dierf betwisten. Men denke niet dat hij zulks deed om zijne eigene gelerdheid te doen schatten of aan den dag te leggen, zijn doel was verheven en strekte daarheen dat hij de waarheid, de zuivere wetenschappelijke waarheid zocht en dat hij haar met onderlinge medehulp poogde te ontdekken. Al verdedigde hij zijne meening zonder buigen of plooien, toch steeds was hij kiesch en bileefd in zijne tegenwerpingen. Men gevoelde dat zijne denkwijze het gevolg was van lange overwegingen, van hardnekkig en aanhoudend onderzoek en men er te kort bij schieten, en zulks ware teevens overbodig.

Hetgeen ik U alleen wil herinneren is den ijver die hij onze fanfaremaatschappij steeds toedroeg.

Was hij voor ieder een trouwe vriend, een gezellig makker, voor haar was hij een ijverig lid, een onvermoeiden werker en steunstok. Hoe menigmaal hebben wij zijn bezoeksterd woord in onzen kring bewonderd, en dan zelfs als het lichaam uitgeput was, door eene opoffering van bijna 35 jaren aan de sindere jeugd, dan nog bleven hart en ziel bereid om ons aan te wakkeren tot den goeden strijd.

Niet alleenlijk moedigde hij ons aan door woorden maar ook door daden: getuige het schoone speeltuig dat hij ons eertijdsgeschenkt gaf, gifte die steeds de beste herinnering bij ons zal sulaten.

Mag ik hem roemen als trouw lid en wijze raadsman voor onze maatschappij, dat het mij ook geoorloofd weze een zijner karakterschetsen aan te halen: Gold het, eer te bewijzen aan een zijner medeburgers, zijdens het vieren van jubile's, gouden of diamanten bruiloften, steeds stond de dierbare overledene op de bres, en met den onverpoosden iever werkte hij tot het welgelukken van het feest.

En wij, wij staan thans hier voor dit gapend graf, dat binnen eenige oogenblikken het stoffelijk overblijfsel van dien trouwen vriend zal gaan inswelgen.

De onverbiddelijke dood heeft haar werk volbracht. Doch, terwijl uw lichaam hier zal rusten op den stillen doodenakker, onder de schaduw van het kruis, zullen onze gebeden en de betuigingen onzer vriendschap en erkentenis wuw zie! vergezellen voor den troon des Allerhoogsten.

Vriend Sebastiaan, gij hebt den strijd gestreden, rust nu uit in den schoonen hemel. Daar ons scheiden niet voor eeuwig is, zeg ik U: tot wederziens!...

—

Met weemoed zal men de Pillen DEPRATERE hieer gebruikt dan alle andere purgeermiddels. De reden is eenvoudig: De Pillen DEPRATERE werken rap, zeker en zonder pijn. Zij overtreffen alle andere remedies om gal, zuur, slijmen, onzuiver bloed, maagpijnen, hardlijvigheid, keer der jaren, spoen, enz., te genezen. Zij geven een schoon en zuiver vel en doen alles uitslag verdwijnen.

Prijs: fr. 1,50 de doos.

Te bekomen te Tongeren: Apotheek SWINKELS.

Fabriek-Apotheek DEPRATERE, Oostende.

— Een gewezen advocaat, die eene plaats had in eene groote brouwerij der Brusselsche omgeving, heeft het hazenpad gekozen met 2000 fr. uit de kas van zijnen patroon.

— Een onderzoek is geopend met het oog op het afsterven van eenen werkman van Brussel die aan zijne moeder zegde, het slachtoffer van een ongeval te zijn geweest, en die, in het gasthuis verzorg wordende, daar den geest gaf. Zijne werkgezellen werden ondervraagd en deze wisten van geen ongeluk. Het gerecht heeft de begraafenis voorloopig verboden.

—o— *Voor bleeke en zwakke jonge meisjes*, en in het algemeen voor alle zwakke personen zijn de Pillen van Dr Raphaël voldoende, om eetlust, frissche kleur, sterkte en eene volkome gezondheid te verkrijgen.

— Bij eenen fabrikant van brandkassen heeft een zijner werklieden zien ongewonen diefstal gepleegd, Geholpen door eenige medeplichtigen, is hij er in geluk, een half dozijn brandkasten te stelen. Toen men den dief aanhield was hij in bezit van 600 fr., voortkomende van den verkoop van een dier ontbeelden.

—o— *Een geabonneerde zegde ons gisteren*, dat het dank aan eene doos Walthery purgeerpillen was, dat hij volkomen genezen was van eene maagontsteking vergezeld van verstoptheid, waaraan hij sedert langen tijd leed.

DOOD
VAN
MAC-KINLEY.

(Laatste tijdingen).

Een telegram uit Buffalo van dezen morgend, meldt den dood van Mac-Kinley, om 2 ure dezen nacht.

Stad Antwerpen.

LEENING VAN fr. 185,440,000 (**1887**).

Bij de 86e trekking, welke den 1de dezer plaats had, zijn 51 series, ieder van 25 stuks, uitgekomen:

938	17542	35924	43015	54576	65257	
2874	18526	34265	4.755	55552	64840	
8934	2 2 5	37769	46117	56559	67253	
9907	2 6543	38564	46878	59127	67285	
11157	21574	39321	47584	59078	68886	
14509	22456	41457	47758	59534	71415	
14863	25896	42821	47902	61531		
15351	28661	43860	52668	62157		
15101	3 453	44121	53519	62793		

De bijzonderste prijzen zijn gewonnen door de volgende nummers:

S. 45415	N° 9	fr. 15000	S. 22456	N° 10	fr. 150
30453	17	1000	25896	6	150
64840	25	500	28661	10	150
37769	13	250	37769	3	150
39078	24	250	44021	1	150
938	2	150	46878	21	150
938	23	150	52668	4	150
2874	20	150	56539	15	150
8934	7	150	56539	20	150
8934	18	150	62157	15	150
15101	2	150	68886	2	150
18526	25	150	71415	18	150
21014	13	150			

De andere nummers, in bovenstaande series vervat, zijn uitbetaalbaar met 110 fr.

Uitbetaling 1e Juli 1902.

Burgerlijke stand van Tongeren

Van den 7e tot den 14e September 1901.

GEBOORTEN 2. — JONGENS 0. — MEISJES 2.

HUWELIJKEN 5.

Louis-René Reynders, professor, en